Vezércikk

Zaj

2015. március 16., hétfő 00:01, frissítve: hétfő 13:08 , forrás: Magyar Nemzet , szerző: **D. Horváth Gábor**

Leginkább a tágabb, szűkebb világ, annak konfliktusai érdeklik a közéleti sajtót, ezek bemutatását tartja a legfontosabb feladatának. Azért, hogy az olvasók tájékozottak legyenek, hogy el tudjanak igazodni a legbonyolultabb dolgokban is, és megfelelő döntéseket tudjanak hozni életük során. Ezért nem jó, ha ez a sajtó magáról ír. Néha azonban egy újságnak ezt is meg kell tennie. Meg kell tennie, ha ő maga válik közüggyé.

Meg kell tennie, ha megkérdőjelezik jóhiszeműségét, tisztességét, értékeit, az olvasói iránti elkötelezettségét, azt, hogy a hiteles tájékoztatás számára a legfontosabb cél. Ez a pillanat érkezett most el. Ami nincs jól, nem örülünk neki.

A Magyar Nemzet és a Hír Televízió körül hetek óta tart a csatazaj, hitelességünk kikezdését néhányan fontos célnak tekintik balról és jobbról egyaránt. Szombaton már a Fidesz második embere, Kövér László is tett erre kísérletet. Pedig ő nem a közéleti botrányoktól fulladozókhoz tartozik, akiknek a vagyonnyilatkozatait naponta kell újraértelmezni. Nem az ismeretlenség homályából előkerült senki, hanem felelős politikus. Ezért aztán nem mindegy, mit mond a lapról, most épp a szolidaritásról és kollegialitásról megfeledkező Magyar Hírlapnak.

Kövér nyilatkozata több szempontból is rosszízű. Ő nem csupán a Fidesz tagja, hanem Magyarország közjogi méltósága, aki nem bélyegezhet meg közösségeket, nem minősítheti olvasóinkat, és nem mutathatja ki nyíltan ellenszenvét a nyilvánosság képviselői iránt sem. Végképp elfogadhatatlan, ha egy politikus a pártjában keletkezett feszültségeket, indulatait a sajtón, ez esetben a Magyar Nemzeten vezeti le.

Persze értjük, hogy lapunk tulajdonosa, aki nemrég még a Fidesz egyik tekintélye volt, ma a pártban közgyűlölet tárgya. Ha azonban ez a kizárólagos viszonyítási pont a 77 éves Magyar Nemzethez vagy a magyar hírtelevíziózásban úttörő Hír Televízióhoz, akkor nem közügyekről, hanem sérelmi politikáról beszélhetünk csupán. Ami természeténél fogva kicsinyes és rövidlátó.

Kövér Lászlónak az a megállapítása, hogy a Magyar Nemzet és a Hír Televízió „nem kezelhető másként, mint ellenzéki orgánumként, ahonnan támogatást nem, ellenben támadást, indokolatlan bírálatot bármikor kaphatnak, amire fel kell készíteni híveiket”, rosszindulatról, az elmúlt évtizedekre jellemző beidegződésről, de leginkább a helyzet teljes félreértéséről tanúskodik.

A médiát „kormánypárti – ellenzéki (párti)”, még otrombábban „baráti – nem baráti” alapon felosztani olyan durva leegyszerűsítés, amely leginkább nem is a sajtónak, hanem a politikának árt. Egy párt és egy lap útja soha nem lehet azonos, még akkor sem, ha hasonló értékek fontosak mindkettejük számára. (Nem véletlen, hogy a Népszabadság számára az elmúlt huszonöt évben az a legkínosabb körülmény, hogy a Magyar Szocialista Párt által létrehozott Szabad Sajtó Alapítvány az egyik tulajdonosa.) Mivel más a céljuk, mások a feladataik is. Míg előbbi hatalomra akar jutni, utóbbinak ezt kell ellenőriznie. Mert ez a kötelessége. Ha tehát nincs közöttük mindenkor megfelelő távolság, akkor egy demokráciában mindketten sérülnek. Hiszen mindkettejük létjogosultságát ennek tudomásulvétele biztosítja. Ezen tehát nincs és nem is lehet vita köztük.

A Magyar Nemzet és a Hír Televízió nem azonosítható a tulajdonosával, tulajdonosaival, akármennyire el akarja is mosni a határokat Kövér László. Kritikája, hogy a sajtószabadság ma (csupán) a tulajdonosok szabadságát jelenti, nem igaz. Ezen ő nyilván azt érti, hogy a Magyar Nemzetnél és a Hír Televíziónál az újságírói szabadság és lelkiismeret nem létezik, mert csak az jelenhet meg, amit a tulajdonos megenged. A lap tulajdonosának szabadsága persze általában nagyon fontos dolog, de elsősorban közjogi értelemben. E nélkül ugyanis nincs demokrácia. A Magyar Nemzet és a Hír Televízió azonban sokkal több a tulajdonoshoz fűződő viszonyuknál, és az összes résztvevő számára teljesen természetes, hogy a tulajdonos akarata és érdekei nem feltétlenül vágnak egybe az alkotói közösségek céljaival. Ilyenkor is az újságírás szakmai szabályai érvényesülnek, amelyek kívül esnek a tulajdonosi jogok mindennapos gyakorlásán. Aki olvassa a Magyar Nemzetet vagy figyeli a Hír Televíziót, annak egyértelmű, hogy itt ehhez az alapelvhez mindenki ragaszkodik.

A körülöttünk keltett zajnak megvan az oka. A lap vezetésében pár héttel ezelőtt változás történt. Nem igazán radikális változás, hiszen bár a korábbi vezetés lemondott, a Magyar Nemzetet az olvasók által jól ismert régi-új vezetők szerkesztik tovább a korábban megismert kitűnő újságírókkal együtt. Az elmúlt hetek meggyőzhették, de a következő hetek, hónapok biztosan meg fogják győzni az olvasókat, hogy a lap – majdnem nyolc évtizedes értékeit is figyelembe véve – nem igazán változik.

Értékközösségként nem adja föl a nemzeti léthez, a nemzeti szuverenitáshoz való

ragaszkodását. Magáénak vallja a keresztényi szolidaritást és a politikai retorika által kisajátított polgári értékrendet is. Ugyanakkor el fogja utasítani az elvtelen megalkuvásokat, legfőbb törekvésének pedig azt tekinti, hogy olvasóit sokoldalúan és pontosan tájékoztassa a világ és Magyarország történéseiről. E célok állhatatos és modern megvalósításában a lap tulajdonosa és az újság készítői a legmesszebbmenőkig egyetértenek. A cikkek tehát ezt a szándékot tükrözik, ezt a szándékot fogják tükrözni.

Ha valaki nem hinne a szemének, akkor vásároljon még egy példányt!

p.s.:

a kommentárok:

http://mno.hu/vezercikk/zaj-1277377